

Epistola a 2-a a lui Pavel către Tesaloniceni (3) - Henry Allen Ironside

Capitolul 3

A FI CREȘTIN ÎN MOD PRACTIC

Cinci puncte (Versetele 1-5)

În primele cinci versete, apostolul vrea să sădească în inima proaspeților creștini credincioși din Tesalonic – și a fiecăruia dintre noi – câteva gânduri cu privire la următoarele cinci puncte:

Versetele 1,2

2 Tesaloniceni 3.1,2: Încolo, fraților, rugați-vă pentru noi, ca să se răspândească și să fie glorificat Cuvântul Domnului, ca și la voi, și ca să fim scăpați de oamenii nechibzuiți și răi; deoarece nu toți au credința.

1. Rugăciunea neîntreruptă

În versetul 1, credincioșii din Tesalonic sunt încurajați să se gândească în rugăciune la cel care a scris această epistolă. El era cel mai puternic evanghelist, misionar și învățător al Cuvântului, pe care l-a cunoscut Adunarea vreodată, și totuși, el simțea că are nevoie de rugăciunile acestor convertiți, ca să poată să-și îndeplinească slujba mai bine.

Cât de des te rogi tu pentru cei care sunt chemați să le vestească altora Cuvântul lui Dumnezeu? Când ești singur cu Dumnezeu, te gândești tu atunci să te rogi pentru păstorii intermediari ai lui Hristos, care se îngrijesc de turma Sa? Te rogi tu pentru misionarii care au plecat în străinătate pentru Domnul Isus? Te gândești tu la cei care lucrează pe câmpurile natale – de multe ori în zone dificile, unde nu există multe care ar putea să-i învioreze și încurajeze? Mulți din poporul lui Dumnezeu nu pot să predice sau să-i învețe pe alții sau să călătorească în străinătate, ca să ducă Cuvântul în țări îndepărtate; dar de rugat, toți pot să se roage.

Uneori, oamenii îmi spun: „Nu știu pentru ce să mă rog. Când îngenunchez, vreau să petrec un anumit timp în rugăciune, dar în câteva clipe am spus tot ce am pe inimă și pare să nu mai existe nimic pentru care aș putea să mă rog.” Dacă aceasta este și experiența ta, de ce nu aștepti în toată liniștea înaintea lui Dumnezeu și nu-L rogi să ți-i aducă în fața ochilor pe oamenii care predică și învață Cuvântul. Apoi, când îți vin în minte, amintește-i individual înaintea lui Dumnezeu. Roagă-L să-i întărească și să-i păzească de descurajare. Nu există nimeni care are nevoie mai mult de rugăciune, decât aceia care poartă povara și dogoarea zilei în lupta grea pentru dreptate (neprihănire).

Pavel predicase Evanghelia credincioșilor din Tesalonic și acum îi chema să se roage pentru binecuvântare, când el și însoțitorii săi vor pleca mai departe cu mărturia lor. Așa cum acești credincioși din Tesalonic s-au rugat pentru Pavel, așa pot credincioșii de astăzi să colaboreze împreună cu cei care sunt activi în slujba publică. Apoi, când vom apărea toți în fața scaunului de judecată al lui Hristos și Domnul va împărți răsplata pentru slujba devotată, El Se va îngriji ca nu numai aceia care au propovăduit Cuvântul să fie apreciați, ci și aceia care i-au sprijinit în rugăciune pe slujitorii Săi.

Poate că tu nu ești calificat să mergi pe câmpul misionar, dar dacă rămâi acasă și sprijini cu mijloacele tale un misionar în Africa, în China, în America de Sud sau pe o insulă îndepărtată, atunci ai o mare participare la această slujbă. Poate că nu vei sta niciodată la un amvon ca să predici Cuvântul, dar prin rugăciunile și mijlocirile tale poți să-i susții pe aceia care o fac.

Capitolul 3

Sunt sigur: Dacă ne-am ruga mai mult pentru mesagerii lui Dumnezeu, i-am critica mai puțin. Există oameni care găsesc permanent greșeli la slujitorii lui Hristos. Din punct de vedere al acestor critici, mesagerii Săi nu fac niciodată exact ce trebuie. Dacă unul dintre ei vorbește mult despre păcat, este dur; dacă vorbește mult despre mângâierea care este în Hristos, este prea delicat. Dacă vorbește mai ales celor nemântuiți, îi neglijează pe sfinți; dacă se adresează în mod deosebit creștinilor, neglijează evanghelizarea. Este ușor să ajungi într-o atitudine de critică. Dar dacă îi susținem în rugăciune pe slujitorii lui Dumnezeu, spiritul de critică îi face loc spiritului de promptitudine iubitoare în ajutorare.

2. Păzirea

Când apostolul și însoțitorii săi au fost expuși la primejdii mari, el a spus: „Rugați-vă pentru noi ... ca să fim scăpați de oamenii nechibzuiți și răi; deoarece nu toți au credință”.

Este o realitate tristă că unii oameni nu vor crede niciodată, indiferent cât de limpede și de iubitor ar fi predicată Evanghelia. Mulți n-au credință pentru că-și închid inima și rațiunea în fața Cuvântului lui Dumnezeu. Unii spun: „Am auzit mereu mesajul Evangheliei, dar nu pot să cred Biblia; nu pot să cred în nașterea din fecioară a lui Hristos; nu pot să cred că El era Fiul lui Dumnezeu; nu pot să cred în învierea Sa trupească dintre morți; nu pot să cred în înălțarea Sa la cer; nu pot să cred că El va veni din nou.” Pot să-ți spun de ce nu pot ei să creadă: ei nu pot să creadă pentru că nu au dorința să devină liberi de păcatele lor. Ei rostogolesc păcatul sub limba lor ca pe o îmbucătură dulce și atâta timp cât păcatul înseamnă pentru ei mai mult decât un loc în cer, nu vor fi niciodată în stare să creadă. Aceștia sunt oamenii pe care apostolul îi caracterizează ca „oamenii nechibzuiți și răi”.

Evanghelia lui Dumnezeu este convingătoare. El spune: „Veniți dar să ne judecăm, zice DOMNUL. Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca stacojiul, se vor face ca lâna” (Isaia 1.18). El vrea să vorbească cu oamenii; El vrea ca ei să stea liniștiți și să se lămurească cu adevărurile veșnice care sunt scrise în Cuvântul Său. În 1 Corinteni 10.15, Pavel spune: „Vorbesc ca unora cu judecată: judecați voi ce spun.” Apostolul voia ca ei, credincioșii din Corint, să-și folosească judecata când meditau la ceea ce le spusese el; el voia ca ei să aprofundeze aceasta.

Unii oameni nu vor medita niciodată la adevărurile Sfintei Scripturi, pentru că sunt hotărâți să nu creadă. Ei nu vor să fie eliberați de obiceiurile lor rele. De aceea sunt iraționali și resping Evanghelia. Lipsa de judecată este ea însăși răutate. Dumnezeu spune: „Să-și părasească cel rău calea sa și omul nedrept gândurile sale și să se întoarcă la DOMNUL - și El va avea milă de el - și la Dumnezeul nostru, pentru că El nu obosește iertând.” (Isaia 55.7). Dar dacă oamenii nu au dorința să se întoarcă de la păcatele lor și să fie eliberați de nedreptatea lor, El nu-i va sili la aceasta. Dumnezeu poruncește tuturor oamenilor să se pocăiască, dar dacă ei refuză, El trebuie să meargă cu ei la judecată.

„Oameni suciți și răi; căci nu toți au credință” (2 Tesaloniceni 3.2; Schlachter 2000). Aceste cuvinte i-au neliniștit pe unii oameni, deoarece ele au fost tălmăcite în mod fals așa, că Dumnezeu nu dă oricui credința, și, prin urmare, unii oameni n-ar putea să creadă.

Scriptura spune: „Pentru că prin har sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta nu de la voi, este darul lui Dumnezeu.” (Efeseni 2.8). Cu alte cuvinte: chiar credința prin care suntem mântuiți este un dar al lui Dumnezeu. Un punct de vedere spune că unii oameni nu pot să creadă și, prin urmare, nu pot să fie făcuți răspunzători pentru pierderea sufletului lor, dacă darul nu este dat de Dumnezeu. Dar această tălmăcire nu este întemeiată, pentru că Scriptura spune și: „Astfel credința este din auzire, iar auzirea, prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Romani 10.17). Dacă oamenii ascultă de glasul lui Dumnezeu și tânjesc să fie eliberați de păcatele lor, în sufletele lor se naște credința și ei sunt capabili să creadă în Hristos și să fie mântuiți. Dar dacă oamenii resping

Capitolul 3

intenționat Cuvântul lui Dumnezeu și persistă în păcătoșenia lor, atunci ei fac parte dintre aceia care nu au credința. Ei nu au credința pentru că nu vor să asculte de mesaj.

Versetul 3

3. Ocrotirea

În 2 Tesaloniceni 3.3 există o făgăduință minunată:

2 Tesaloniceni 3.3: Dar credincios este Domnul, care vă va întări și vă va păzi de rău.

Făgăduința este valabilă pentru creștinii convertiți de curând – și la fel și pentru cei vechi -, dar aici Pavel se gândește în mod special la credincioșii tineri din Tesalonic. Pe ei îi avea foarte tare pe inimă. El știa că ei erau expuși tuturor primejdiilor posibile; el știa că satan va face totul ca să-i abată de la simplitatea Evangheliei lui Hristos. Pavel se rugase pentru ei, așa cum îi rugase ca ei să se roage pentru el. El avea încredere în credincioșia lui Dumnezeu.

Creștinul instruit nu se bazează pe credincioșia proprie, imaginară, ci pe credincioșia lui Dumnezeu, ale cărui daruri de har și chemări sunt „fără părere de rău” (Romani 11.29). Ne putem baza pe aceasta, că El ne îmbărbătează și ne păzește de orice rău, dacă încercăm să umblăm în ascultare față de voia Sa revelată. Dacă picioarele noastre alunecă uneori din cauza încrederii în noi înșine sau a insuficienței dispoziției pentru rugăciune – ca Petru în curtea marelui preot -, El știe cum poate să ne restabilească sufletul și să ne aducă înapoi pe calea ascultării.

Versetul 4

2 Tesaloniceni 3.4: Și ne încredem în Domnul cu privire la voi, că faceți și veți face cele ce poruncim.

4. Voința de a rezista până la sfârșit

Apostolul avea încredere în credincioși. Ei crezuseră în Hristos, iar Pavel credea în ei. Pavel știa că aceia care avuseseră încredere în Hristos erau mântuiți și el conta pe aceea, că ei vor repurta victoria. N-ar trebui să ne obișnuim să subestimăm și să înțelegem greșit poporul lui Dumnezeu. Știu că mulți dintre copiii iubiți ai lui Dumnezeu sunt entuziasmați o vreme și apoi pare că interesul lor zelos se stinge, pentru că-și părăsesc dragostea dintâi. Dar faptul că Duhul Sfânt locuiește în ei este un motiv bun de încredere că ei se vor aprinde din nou; ei vor ajunge, în cele din urmă, pe calea supunerii sub voința Domnului.

Versetul 5

5. Răbdarea

Ah, cât de mult avem nevoie de răbdare (să așteptăm până la sfârșit), care este amintită în 2 Tesaloniceni 3.5! [...]

2 Tesaloniceni 3.5: Iar Domnul să vă îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu și spre răbdarea lui Hristos!

Avem ilustrată răbdarea lui Hristos în Iacov 5.7: „Fiți deci îndelung-răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată, plugarul așteaptă rodul prețios al pământului, având îndelungă răbdare pentru el, până primește ploaie timpurie și târzie.” Exact la fel șade Mirele divin în cer, la dreapta lui Dumnezeu și așteaptă „rodul prețios al pământului”. Aceasta înseamnă că El așteaptă până când este mântuit ultimul suflet, încât trupul lui Hristos să fie împlinit. Apoi, Omul răbdării, care a așteptat în toate aceste secole (dacă numărăm timpul de pe pământ), Se va scula de pe tron și „cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și mai întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună

cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul.” (1 Tesaloniceni 4.16,17).

Avem nevoie de răbdare, dacă-L așteptăm. Această răbdare se întemeiază pe cunoașterea dragostei neschimbătoare a Tatălui nostru ceresc, din care cauză Pavel scria: „Iar Domnul să vă îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu”. Ce vrea să spună cu aceasta?

În Iuda, versetul 21, găsim un gând asemănător: „Păstrați-vă în dragostea lui Dumnezeu”. Ce vrea să spună Iuda? Cum putem noi să ne păstrăm în dragostea lui Dumnezeu? Suntem noi răspunzători că Dumnezeu ne iubește mai departe? Nu, pentru că El spune: „Te-am iubit cu o dragoste eternă” (Ieremia 31.3). Vrea Iuda să spună că noi trebuie să-L iubim pe Dumnezeu în continuare? Nu, în 1 Ioan 4.19 se spune: „Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi”.

Următoarea ilustrare ne poate ajuta să explicăm ce vor să spună Pavel și Iuda. Să presupunem: copilul meu este bolnav și trebuie să rămână în casă pe vreme întunecată și înnorată. Apoi, într-o zi răsare soarele și doctorul spune: „Astăzi poate să meargă afară pentru câteva ore, dar sfătuți-l să rămână în lumina soarelui.” Îi spun deci băiatului meu: „Fiule, poți să mergi afară și să te distrezi, dar doctorul spune să rămâi la soare.” La aceasta, băiatul întreabă: „Cum pot eu să fac soarele să lumineze?” La care, eu îi explic: „Eu nu-ți spun să faci soarele să strălucească; eu îți spun să rămâi la soare.” După părerea mea, această poveste arată limpede ce se înțelege prin cuvintele: „Păstrați-vă în dragostea lui Dumnezeu” și „Domnul să vă îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu”. Noi trebuie să rămânem în cunoștința dragostei Sale, în bucuria permanentă pentru ea.

Dacă ne bucurăm de dragostea Sa și învățăm să ne bazăm pe ea, putem să așteptăm răbdători ziua în care toate încercările noastre vor avea un sfârșit și Domnul Isus va veni ca să ne ia la El pentru totdeauna.

Avertisment față de inactivitate (Versetele 6-15)

2 Tesaloniceni 3.6-15: Vă poruncim dar, fraților, în Numele Domnului nostru Isus Hristos, să vă îndepărtați de orice frate care umblă în neorânduială și nu după învățătura pe care a primit-o de la noi. Pentru că voi înșivă știți cum trebuie să ne imitați; pentru că noi n-am umblat în neorânduială între voi, nici n-am mâncat pâine de la cineva fără plată, ci în trudă și osteneală, lucrând noapte și zi, ca să nu împovărăm pe cineva dintre voi; nu că nu avem dreptul, dar ca să ne dăm pe noi înșine model vouă, spre a ne imita. Pentru că și când eram la voi v-am poruncit aceasta: „Dacă cineva nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce”. Pentru că auzim că unii umblă în neorânduială între voi, nelucrând deloc, dar ocupându-se de toate. Dar unora ca aceștia le poruncim și îi îndemnăm, în Domnul Isus Hristos, ca, lucrând pașnic, să-și mănânce pâinea lor. Dar voi, fraților, nu obosiți făcând binele. Iar dacă cineva nu ascultă de cuvântul nostru prin epistolă, să-l însemnați și să nu vă însoțiți cu el, ca să-i fie rușine; și nu-l socotiți ca pe un vrăjmaș, ci muștrați-l ca pe un frate.

Evident că adevărul prețios despre a doua venire a Domnului nostru le-a impresionat inimile credincioșilor din Tesalonic într-atât, încât Îi așteptau revenirea încă în timpul vieții lor. Deduc din acest pasaj și din versetele corespunzătoare din prima epistolă (1 Tesaloniceni 4.11,12), că unii membrii ai adunării din Tesalonic, care nu lucrau din greu cu prea multă plăcere, spuneau: „Deci, dacă Domnul vine curând, la ce să mai lucrăm? De ce să n-o luăm ușor? Aceia care au pus suficient deoparte pentru viitor, să împartă acestea cu noi. Nu este nevoie să muncim.” Apostolul îi muștră și le amintește: „Când eram la voi v-am poruncit aceasta: Dacă cineva nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce”. Lucrul poate să fie un fel sau altul de muncă; ea poate să fie intelectuală sau fizică. Dar de la orice om de pe pământul acesta se așteaptă ca el să îndeplinească un fel oarecare de muncă. Dumnezeu i-a spus lui Adam: „În sudoarea feței tale vei

Capitolul 3

mânca pâine” (Geneza 3.19). Dumnezeu ar putea să ne aprovizioneze și fără munca noastră, dar aceasta poate că n-ar fi așa de bine pentru noi. Noi profităm fizic și intelectual dacă ne punem în joc mușchii și mintea pe care ni le-a dat Dumnezeu. Cuvintele profesorului Henry Van Dyke [1852–1933] sunt aici foarte potrivite: „Cerul este binecuvântat cu odihnă desăvârșită, dar binecuvântarea pământului este muncă.”

Munca cinstită are în creștinism o înaltă valoare pozițională, dar leneșii la care se referă Pavel ignoră, pur și simplu, planul divin. Fiecare creștin știe că se așteaptă de la el, că pentru plata pe care o primește să facă cel mai bun serviciu. Dumnezeu a poruncit ca oamenii să-și câștige existența prin muncă.

Dacă oamenii nu sunt cu adevărat ocupați, există întotdeauna primejdia ca ei să se ocupe de lucruri în care n-ar trebui să se amestece. Ele pot deveni un necaz și să fie folosite de satan, ca să tulbure pacea adunării sau pacea celor cărora ei le cer sprijinul. Limba nu rănește atât de tare, dacă mâinile sunt ocupate.

Dar este corect să-l facem pe cel leneș să-și dea seama, că atitudinea sa nu găsește aprobare la ceilalți creștini. Dar el nu trebuie tratat neprietenos, ci „muștrați-l ca pe un frate”.

Încheiere (Versetele 16-18)

2 Tesaloniceni 3.16-18: Iar Însuși Domnul păcii să vă dea pacea întotdeauna în orice fel. Domnul fie cu voi toți! Salutul este cu propria mea mână, Pavel; acesta este semnul meu în fiecare epistolă: așa scriu eu. Harul Domnului nostru Isus Hristos fie cu voi toți!

Ultimul pasaj de trei versete conține binecuvântarea și salutul de încheiere. Fiecare epistolă autentică a lui Pavel se încheie cu un mesaj asemănător despre har. El scrie aici: „Harul Domnului nostru Isus Hristos fie cu voi toți!” Apostolul, care a fost mântuit prin har, și este purtat tot de har, recomandă cu insistență acest har și altora.

Titlul original în engleză: „Chapter three: Christianity in Practice”

Sursa: <https://plymouthbrethren.org>